

БЕЗ ПРАВА НА ПОМИЛКУ

«КОЖЕН ВИЇЗД НА РОЗМІНУВАННЯ, ПОТРІБНО СПРИЙМАТИ, ЯК ПЕРШИЙ»

5

ДЕЩО З ПРИВОДУ

НОВІ ДІТИ ВІЙНИ, НОВІ ПРОБЛЕМИ

7

НАРОДНА АРМІЯ

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ВІВТОРОК, 19 ТРАВНЯ 2015 РОКУ №51 (5386)

КРЕМЛІВСЬКИЙ СЛІД НА ДОНБАСІ

ЗАГУБЛЕНІ В УКРАЇНІ,

АБО ЯК РОСІЙСЬКІ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІ ВКОТРЕ ВТРАТИЛИ ОРІЄНТИРИ

«Российских войск в Украине нет», — звучить у всіх передачах російських каналів та з уст керівників Кремля. Та хоч як крий, ховай погане, а воно ж таки гляне. Усе частіше знаходяться підтвердження участі військовослужбовців регулярної армії РФ у збройному конфлікті на Донбасі.

Так, 16 травня поблизу населеного пункту Щастя, що на Луганщині, сталася збройна сутичка між диверсійно-розвідувальною групою бойовиків та підрозділами сил АТО. Під час бою двоє поранених російських спецпризначенців були захоплені в полон.

Ними виявились — командир групи спецпризначення 3-ї окремої бригади спеціального призначення ГРУ ГШ ЗС РФ з м. Тольятті капітан Євген Єрофєєв, а також сержант Олександр Александров.

У них вилучено автомат АК та снайперську гвинтівку (російського виробництва). Росіянам надана кваліфікована медична допомога. Зі свідчень капітана Єрофєєва Є.В. і сержанта Александрова О.А., вони прибули на підконтрольну бойовикам територію 26 березня 2015 року в складі третьої ротації підрозділу своєї бригади і виконували бойові розвідувально-диверсійні завдання проти сил АТО.

16 травня їм було поставлене завдання провести розвідку території Луганської ТЕС, з'ясувати стан її охорони для подальшого захоплення підрозділами бойовиків «ЛНР». Додатково встановлено факти, що підтверджують російське громадянство затриманих, зокрема, їхні адреси проживання, а також дані про близьких родичів, які проживають у РФ.

На жаль, під час бою зі спецпризначенцями противника смертю хоробрих загинув військовослужбовець 92-ї бригади, троє українських бійців отримали поранення різного ступеня тяжкості.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК БОЙОВИКИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО БІЙЦІ СПЕЦПРИЗНАЧЕННЯ РФ ПОТРАПИЛИ В ПОЛОН, ВОНИ ВІДКРИЛИ ВОГОНЬ З ТАК ЗВАНИХ «КОЧІВНИХ» МІНОМЕТІВ, ВСТАНОВЛЕНИХ НА АВТІВКИ. ЩО ПРАГНУЛИ ЗНИЩИТИ? ВІДПОВІДЬ ЯВНА — РОСІЙСЬКИЙ СЛІД У ВІЙНІ З УКРАЇНОЮ

Після того, як бойовики зрозуміли, що бійці спецпризначення РФ потрапили в полон, вони відкрили вогонь з так званих «кочівних» мінометів, встановлених на автівки. Бойовики цілили саме туди, де знаходилися російські спецпризначенці. Було очевидно, що вони намагалися не допустити потрапляння російських військових у полон живими. Що прагнули знищити? Відповідь явна — російський слід у війні з Україною.

Цікавим є те, що найбільше російські вояки непокоїлися за власні органи, які нібито наші «карателі» мали вирізати або виколоти їм очі (їх переконали, що саме так чинять українські бійці з усіма полоненими). Навіть важко коментувати ці нісенітниці, відверту велику брехню, яку наполегливо втлумачують своїм військовикам російські пропагандисти…

Як ведеться, російський правлячий режим укотре не хоче визнавати очевидного. Прес-секретар Путіна знову заявив таке знайоме: «Российских войск в Украине нет». А голова комітету з питань оборони Держдуми Володимир Комоєдов взагалі сумнівається в національній приналежності цих військових. Міноборони Російської Федерації утрималося від коментування даного факту.

Що ж, сподіватимемося, що різні байки про «львівських акторів», «народну міліцію» та інших охочих «взяти під опіку» цих «загублених» не стануть на заваді об'єктивній оцінці цього факту світовою спільнотою.

Ангеліка ДІЛАЙ,
«Народна армія»

АРСЕНАЛ АГРЕСОРА

РОСІЙСЬКИЙ «ВОЄНТОРГ» НА ДОНБАСІ

Танки, бронемашини, артилерія різних калібрів та типів, сучасне радіоелектронне обладнання, безпілотні розвідувальні комплекси, сучасне піхотне озброєння та спорядження, — це та багато іншого суцільним потоком постачається сусідньою державою для потреб бойовиків. Тож було б доречним більш детально придивитися до того, чим сьогодні озброєний агресор. Адже знання зброї ворога безсумнівно може допомогти нашим військовослужбовцям у пошуку шляхів ефективної боротьби з ним…

СТОР. 6

Ця хвалена «гордість російського ВПК» своє відвоювала...

Народна армія
19 травня 2015 року

АКЦЕНТИ ПРЕЗИДЕНТА

«НІКОЛИ НЕ ДОПУСТИМО НОВОГО ЧЕРВОНОГО ЧИ КОРИЧНЕВОГО ГЕНОЦИДУ СУПРОТИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ»

Фото з сайта dyvys.in

У День пам'яті жертв політичних репресій Президент України Петро Порошенко вшанував тих, хто загинув від діянь тоталітарного режиму. В Національному історико-меморіальному заповіднику «Биківнянські могили» глава держави зазначив, що цього року українці вклоняються пам'яті загиблих, звільнившись від символів терору.

— Днями зробив те, що мусив, — підписав закони про декомунізацію, про визнання героїв національно-визвольної боротьби і ще кілька законів, які осучаснюють політику національної пам'яті та звільняють її від імперських нашарувань, — сказав він.

МОГИЛИ В БИКІВНЯНСЬКОМУ ЛІСІ Є ОДНИМ З НАЙБІЛЬШИХ СВІДОЦТВ КОМУНІСТИЧНОГО ТЕРОРУ, ДОКАЗОМ МАСШТАБНОГО ЗЛОЧИНУ ПРОТИ ЛЮДСТВА

Петро Порошенко нагадав, що могили в Биківнянському лісі є одним з найбільших свідоцтв комуністичного терору, доказом масштабного злочину проти людства. Кожен клаптик цієї землі просякнутий кров'ю невинно вбитих українців і представників інших національностей тодішньої УРСР — росіян, поляків, євреїв. Серед них не «вороги народу», «шпигуни» і «диверсанти», а звичайні селяни й робітники, вчителі, священики, науковці й письменники, які любили свою землю та мову.

— Тут позбавляли життя цілий народ, який за кілька років до того не встигли знищити голодомором. Тут воно й поховане, наше «розстріляне відродження» України, — констатував глава держави, нагадавши, що у Биківні було вбито понад сто тисяч людей.

Президент зауважив, що сучасні українці мають не лише пам'ятати, а й зробити все, аби такі трагічні події більше не повторилися в історії нашої держави.

— Ми клянемося живим: ніколи не допустити нового червоного чи коричневого геноциду супроти нашого народу, — наголосив Петро Порошенко.

Він також висловив переконання, що пам'ять про трагедію та подвиг українців того часу має стати основою розбудови нової української держави.

ЗМІЦНЮЄМО ОБОРОНУ

«ЯКІСНЕ ВИКОНАННЯ ФОРТИФІКАЦІЙНОГО ОБЛАДНАННЯ ОБОРОННИХ РУБЕЖІВ — ЦЕ ПЕРШ ЗА ВСЕ БЕЗПЕКА НАШИХ БІЙЦІВ»

На цьому наголосив Міністр оборони генерал-полковник Степан Полторак у Артемівську Донецької області під час наради з актуальних питань стосовно фортифікаційного обладнання оборонних рубежів.

Під час доповідей керівників секторів були з'ясовані проблемні питання цієї роботи, а також обговорено взаємодію відповідальних за будівництво представників Збройних Сил та обласних адміністрацій.

Особливу увагу учасники наради приділили проблемним питанням, які виникають під час спільної роботи військових підрозділів та працівників ОДА. Міністр оборони України звернувся до інспекторських груп, що напередодні розпочали перевірки на зазначених об'єктах, щодо надання повної інформації про стан готовності споруд на кожному об'єкті, а в разі виявлення недоліків, які гальмують виконання завдань, — спільного вжиття усіх заходів для їхнього усунення, повідомляє пресслужба Міністерства оборони України.

— Маємо виконати завдання державного значення у встановлені строки, тож від кожного учасника я чекаю максимум віддачі та оперативності, — закликав Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак.

***

На Донеччині біля Маріуполя проведено завершальні випробування малої вогневої споруди типу МВС-2, яку розробили вітчизняні військові науковці для вдосконалення оборонних рубежів й опорних пунктів підрозділів АТО.

У новому зразку споруди вже змінено склад і товщину броні, кут нахилу шестигранної металевої конструкції, а також враховано інші зауваження, висунуті військовими фахівцями під час попереднього випробування. При цьому на військовому стрільбищі було представлено відразу три варіанти листового покриття.

Після встановлення малої вогневої споруди на грунт військовослужбовці одного з підрозділів Збройних Сил України по черзі відкрили вогонь по об'єкту з АК, кулеметів калібрів 7,62, 12,7 та 14,5 міліметрів, а також вдарили по цілі із зенітної установки типу ЗУ-23–2.

Після вивчення характеристик малої вогневої споруди типу МВС-2 присутні на випробуваннях члени спеціальної комісії в цілому були задоволені проведеними роботами. Планується, що вже незабаром десятки МВС-2 будуть встановлені на передових позиціях сил АТО з метою посилення бойових можливостей наших бійців.

Дмитро ГОРБУНОВ,
Маріуполь

Під час випробування малої вогневої споруди типу МВС-2

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

НИМИ ПИШАЄТЬСЯ ВСЯ УКРАЇНА

Фото з сайта dyvys.in

Президент України Петро Порошенко відкрив виставку фотографій під назвою «16» в галереї Second Floor Art Center, яка знаходиться на другому поверсі Адміністрації Президента України.

Фотовиставка «16» — серія з 16 фотопортретів героїв-учасників АТО від рядового до полковника, які проявили себе участю в захисті українського Донбасу. Автором світлин є Роман Ніколаєв — відомий майстер сучасної української фотографії, який був волонтером, а згодом відправився як фотограф до зони АТО.

— Країна повинна знати й шанувати своїх захисників, які зараз створюють абсолютно нову Україну. Тут представлені шістнадцять героїв, які своєю жертовністю, сміливістю, відвагою та патріотизмом прославили Україну в віках, які дають сучасній молоді приклад, як треба любити Батьківщину і боронити її, — наголосив Петро Порошенко.

Крім того, глава держави зауважив, що йому надзвичайно приємно, що завдяки таким проектам змінюється інтер'єр Адміністрації Президента України. Президент висловив впевненість, що будівля АПУ є найкращим місцем для такої експозиції, адже відтепер відвідувачі, зокрема іноземні делегації, будуть бачити найшанованіших українців.

Глава держави також підтримав ідею розмістити цю виставку в аеропорту «Бориспіль», аби українці, які повертаються з-за кордону, і гості нашої держави бачили, як Україна шанує і поважає тих, хто боронить Батьківщину і демонструє найкращі людські якості.

Серед зображених на світлинах українських військових — Герой України, командир механізованої роти старший лейтенант Володимир Гринюк, який прибув на відкриття виставки із зони АТО.

— Аби отримати кінцевий варіант моєї фотографії, ми витратили щось із півтори години. Для мене вони виявилися каторжними, адже я не можу так довго сидіти на одному місці. Під час зйомки думав про свою сім'ю та про те, що скоро настане мир у нашій державі й усі захисники повернуться додому, — розповів старший лейтенант Володимир Гринюк.

Владислав ІЛЬЧЕНКО,
«Народна армія»

МІЖНАРОДНЕ ВІЙСЬКОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

НА ЛЬВІВЩИНІ ПЛАНУЄТЬСЯ СТВОРЕННЯ ТРЕНУВАЛЬНОГО ЦЕНТРУ ІМІТАЦІЙНОГО МОДЕЛЮВАННЯ

Командувач Сухопутних військ збройних сил США в Європі генерал-лейтенант Фредерік Бен Ходжес під час візиту в Міжнародний центр миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного приділив особливу увагу практичній фазі і аналізу спільного українсько-американського навчання «Безстрашний захисник-2015», що триває. Також було обговорено створення у складі Міжнародного центру миротворчості та безпеки єдиного тренувального центру імітаційного моделювання за допомогою систем MILES і JCATS, розвиток подальшого співробітництва видів збройних сил.

Як наголосив командувач Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенант Анатолій Пушняков, за підтримки уряду США цього року отримано 12 комплектів MILES на бойові машини та 148 комплектів для стрілецької зброї.

— Ми також хотіли б, щоб американські військовослужбовці та інструктори надали нам допомогу в підготовці спеціалістів з антиснайперської протидії та навчили наших військовослужбовців діяти в умовах ведення бойових дій у населених пунктах, — звернувся до американського колеги генерал-лейтенант Анатолій Пушняков.

У ході зустрічі відбувся брифінг на тему спільної діяльності в галузі протидії саморобним вибуховим пристроям, підготовки військовослужбовців-учасників АТО за цим напрямом, а також демонстрація спеціалізованого класу. Військові делегації обох країн відвідали спеціалізовану будівлю складу MILES та спостерігали за проведенням заняття з тактичної підготовки з використанням військовослужбовцями системи MILES.

Віталій СТЕЧИШИН, «Народна армія»

НА ПЕРЕДОВИХ ПОЗИЦІЯХ

ЯК НАШІ ХЛОПЦІ «ЕКЗАМЕНУЮТЬ» ДРГ ТЕРОРИСТІВ

Перше, що впадає в очі, коли в'їжджаєш у селище Кримське на Луганщині, — порожні вулиці. Не побачив навіть собак чи кішок, усе наче вимерло. Вікна будівель забиті дерев'яними щитами або затягнуті поліетиленовою плівкою, паркани і дахи подзьобані осколками снарядів. За зовнішніми ознаками пошкоджень можна навіть вирахувати напрямок, з якого вівся вогонь. «Подарунки» в селище летять з тимчасово непідконтрольної українській владі території. Ті з небагатьох мешканців селища, які залишилися в ньому, тішаться, що неподалік знаходяться позиції української армії — єдиний гарант їхнього відносного спокою.

Заслоном, який не дає бандитам з квазіреспубліки «ЛНР» просунути далі, є один з механізованих батальйонів Залізної бригади. Наші військовослужбовці міцно укріпились і мужньо утримують свою ділянку фронту.

Командир батальйону — досвідчений офіцер Павло С. із радіопозивним «Барс». До слова, кадровий військовий, який повернувся до армійських лав із запасу. Каже, що не міг сидіти дома, коли Україні загрожує небезпека і гинуть кращі представники нації. З минулого року бійці батальйону під його командуванням обороняють передові рубежі та блокпости в районі Бахмутської траси.

— До слова, нещодавно бійці одного з наших підрозділів перешкодили проникненню в тил наших військ диверсійно-розвідувальної групи противника, — зазначає комбат. — Зараз я познайомлю вас із безпосередніми учасниками тих подій.

На позашляховику висуваємось до передової. Доріг, як таких, немає. Є напрямки. Якщо «вдарить» злива, тамтешній грунт може перетворитись на пастку для будь-якої техніки. Але водій у комбата — справжній віртуоз, він упевнено долає всі перешкоди на шляху на своєму Tarpan Honker. Польський армійський легковий автомобіль підвищеної прохідності з'явився в батальйоні завдяки волонтерам і на всі сто виправдовує свою назву: витривалий, як той дикий кінь, і такий же невибагливий.

Озброєння терористів...

...і результат їхньої діяльності

Дорогою спілкуємось із водієм. Сорокарічний мобілізований солдат із радіопозивним «Хонкер» каже, що автівки такого класу вкрай необхідні війську.

— Я за військовою спеціальністю механік-водій. Свого часу довелося послужити у десантних військах, де керував БМД. І вже років зо 20 моя робота пов'язана з автомобілями, керую всім, де є кермо, — розповідає військовослужбовець.

Тим часом проїжджаємо відкриту ділянку місцевості. Комбат звертає увагу: «Бачите оту лісосмугу за полем? За нею вже позиції бойовиків. Останнім часом вони зменшили інтенсивність обстрілів наших позицій з мінометів та ствольної артилерії. Однак піднялась «зеленка» і активізувались їхні розвідувально-диверсійні групи. В одному з населених пунктів на непідконтрольній Україні ділянці Луганської області терористи влаштували «розвідшколи». Є інформація, що готують бойовиків до закидання на нашу територію досвідчені російські інструктори. А ми їх «екзаменуємо». Поки що, — каже комбат, — ми не тішимо бойовиків позитивними оцінками».

Безпосередньо керував діями групи, яка зірвала плани бойовиків, військовослужбовець із радіопозивним «Даніель». 25-річний мешканець Хмельниччини є командиром інженерно-саперного відділення.

— Наше завдання — інженерне забезпечення позицій, на яких ми перебуваємо. Днями ми групою вийшли до місця спостереження. Сапери обов'язково входять у її склад, адже дорогою місцевість перевіряється на наявність вибухонебезпечних предметів, — розповідає «Даніель». — Спостерігаючи за місцевістю, один з бійців візуально визначив у районі одного з орієнтирів, що в наш бік рухається група противника. Ми вийшли на радіозв'язок із нашим командиром, який дав наказ підпустити ворогів ближче.

Групу ворога підпустили на відстань 300–400 метрів, після чого відкрили вогонь на ураження. Наші бійці під час вогневого контакту з противником втрат не зазнали. А от противник дуже швидко відійшов до своїх позицій з втратами.

Серед трофеїв — ручний протитанковий гранатомет РПГ-7 зі специфічним боєприпасом.

Комбат, який знається на озброєнні, зауважив, що сам гранатомет вироблений, якщо вірити заводському клейму, у 1985 році. Але прицільні пристосування зброї модернізовані. Замість рідного прицілу на зброї за допомогою рейки Пікатінні кріпився коліматор. Цікавим виявився й постріл — реактивна граната ТБГ-7В з бойовою частиною об'ємного вибуху. Офіцер каже, що такі боєприпаси в Україні не виробляються.

Коли я залишав позиції батальйону, небо над Луганщиною затягували низькі свинцеві хмари — наближалася гроза, сповіщаючи про себе блискавкою. Бійці на позиції напружились, щоб у грізному гуркоті громових розкатів не проґавити раптом звук обстрілу зі сторони бойовиків…

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ із зони АТО

ВІЗЬМІТЬ ДО ВІДОМА

ІНСТРУКЦІЯ «МИСЛИВЦЯМ НА БРОНЕТЕХНІКУ»

У столичному Будинку офіцерів Збройних Сил України з ініціативи громадської організації «Товариство правозахисту ветеранів силових структур» відбулася презентація посібника піхотинцю. У брошурі невеликого формату міститься важлива інформація щодо боротьби з російською бронетехнікою за допомогою протитанкових засобів.

Голова правління громадської організації Олександр Дідур зазначив, що під час роботи над виданням був використаний досвід багатьох збройних конфліктів, зокрема й обох чеченських кампаній.

Окремо розповідається, як краще боротися із російською бронею в умовах міста. Детально розписані та проілюстровані зони ураження бронемашин.

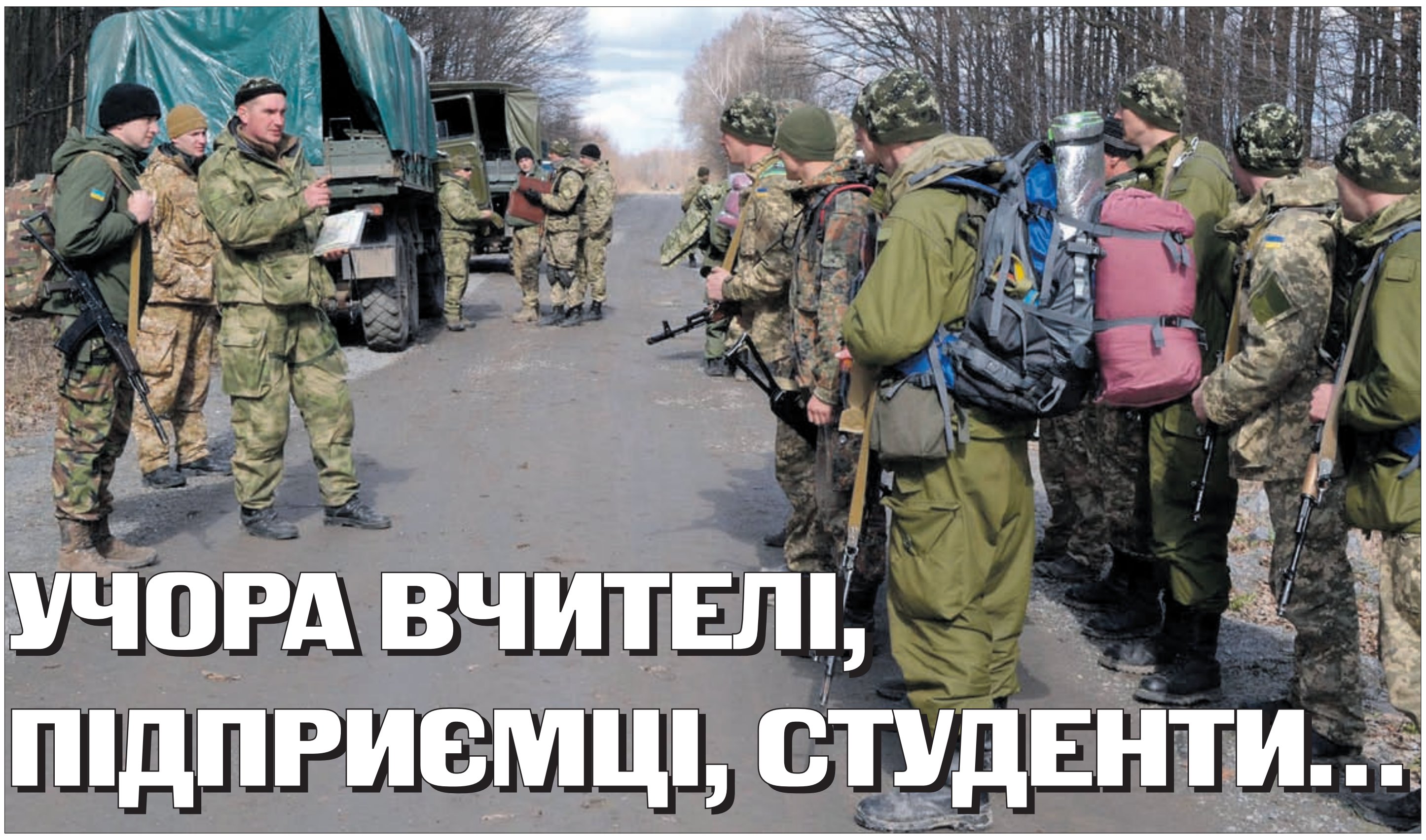
Так, за перший місяць бойових дій у Чечні було знищено 62 танки Т-72БВ. З них 61 танк був знищений влученням у зону, неприкриту динамічним захистом. Танки знищували влученням в борт, задню частину та люк механіка-водія. У виданні наведено правила та прийоми полювання на російську броню. Ось деякі з них: створювані команди «мисливців за танками» повинні мати у складі кулеметника і снайпера для захисту гранатометника від піхоти; зони для протитанкових засідок слід обирати в частинах міста або місцевості, що обмежує рух бронетехніки вузькими «каналами» (щоб зменшити їхню маневреність); необхідно використовувати декілька команд, розміщуючи на декількох рівнях — у підвалах, на перших-третіх поверхах будівель, на замаскованих висотах; розташування засідок має забезпечувати відрізання шляхів відходу та блокування машини на ділянці знищення.

Більш детально про компетентні поради полювання на бронетехніку читайте в наступних номерах газети.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ, «Народна армія»

Народна армія
19 травня 2015 року

ПІДГОТОВКА МОБІЛІЗОВАНИХ

УЧОРА ВЧИТЕЛІ, ПІДПРИЄМЦІ, СТУДЕНТИ... СЬОГОДНІ — СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІ

Донедавна ці чоловіки були різними за професіями: вчителі, підприємці, студенти, юристи. Вони з різних регіонів країни. А нині об'єднані єдиною метою, відстояти Україну. Сьогодні — вони бійці розвідувально-диверсійних груп одного із спецзагонів Хмельницького полку спецпризначення.

НАМ Є ЩО БОРОНИТИ...

Майже всі мобілізовані свого часу пройшли строкову чи офіцерську службу у ВДВ, підрозділах розвідки, військових частинах спеціального призначення.

Перед відправкою до Хмельницького ці хлопці пройшли підготовку у навчальних центрах.

Старший солдат Валерій СОЛОДКИЙ

— Я й досі все добре пам'ятаю зі строкової. Фізичну форму як справжній десантник завжди підтримую на високому рівні й сьогодні у свої 52 дам фору багатьом молодшим хлопцям, — впевнено сказав старший гранатометник групи старший солдат Валерій Солодкий, який строкову служив у ВДВ у 1983–1985 роках. — Сьогодні ми третю добу в лісах-полях. Наша група під час тактико-спеціальних навчань приховано вийшла в район розвідки, що за 30 з гаком кілометрів від пункту постійної дислокації. Рухалися переважно в темну пору доби, облаштовували днівки, відпрацьовували засідки, захоплення техніки, живої сили, вправлялись у мінуванні й розмінуванні місцевості та умовних об'єктів противника, вдосконалювали тактику дій групи.

Минув рік, як на Сході України йде війна. І кожен спецпризначенець розуміє, що чим важче буде тут — під час навчань, тим легше буде там — на Донеччині й Луганщині, де ворог не грається, а вбиває. Тому кожна деталь — це не дрібниця, а шанс перемогти противника і вижити самому.

— У мене дві доньки й онук, який народився 2 серпня 2014 року — в день ВДВ. Я завжди любив Україну. Мені є що боронити, для кого захищати рідний край від агресора. Я хочу, щоб мої діти та внуки жили у вільній, сильній та мирній країні, — продовжив старший солдат Валерій Солодкий.

...НА ДОСВІДІ АТО

Нині 85 відсотків особового складу загону виконують спеціальні завдання в зоні АТО. Дехто заліковує рани в короткострокових відпустках чи госпіталях. У пункті постійної дислокації знаходяться лише ті сержанти та офіцери, які готують мобілізованих військовослужбовців.

— Ми проводимо тактико-спеціальні навчання з мобілізованими військовослужбовцями з обов'язковим урахуванням досвіду в АТО, — розповідає командир загону спеціального призначення майор Євген Ковальчук. — Особливу увагу приділяємо тактико-спеціальній, вогневій, військово-медичній, топографічній та інженерній підготовкам.

Командир загону, зважаючи на досвід так званої гібридної війни, яка триває на Сході нашої держави, впевнений, що надзвичайно важливим елементом досягнення успіху і переваги над противником є застосування сучасної техніки та озброєння.

— Грамотні спеціалісти, інструктори завжди в нас були і є. Бойова підготовка підрозділів нашого полку завжди була на високому рівні. Незалежно від того, чи є пальне (ногам спецпризначенця воно непотрібне). Ми кожного дня стріляємо, мінуємо, підриваємо, випробовуємо один одного, складаємо іспити самі перед собою. Ми не виходимо з полігонів — і в цьому наша сила. А дайте нам новітні GPRS-навігатори, сучасні тепловізори, прилади нічного бачення, приціли, то ми й «термінатора» заламаємо, — впевнений офіцер і наводить

Майор Євген КОВАЛЬЧУК

приклад бойових операцій у Краматорську, Трьохізбенці, Щасті, Станиці Луганській тощо. — За весь час нашої участі в АТО в нас один «200-й» — Герой України (посмертно) старший лейтенант Зеленський — та більше трьох десятків поранених, з яких сьогодні майже всі у строю.

Більшості хлопців у групах по 24–35 років. Вони — одна міцна сім'я.

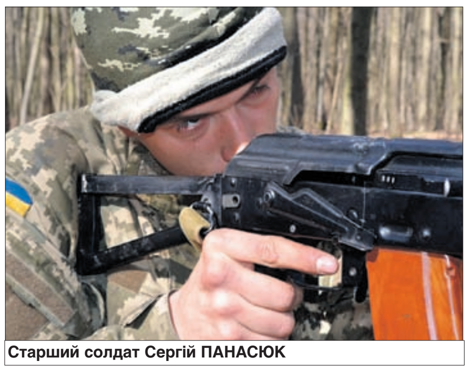
ТРИ ДОБИ ДЕБАЛЬЦІВСЬКОГО ПЕКЛА...

Євген Ковальчук розповів, як їх із ППД за три, а іноді і півтори години на «Іл-76» з найближчого аеродрому перекидали в «найгарячіші» точки АТО. Пригадав, як більше сотні спецпризначенців його загону «висипались» у Дебальцевому в лютому.

— Ми три доби перебували в пеклі — під суцільним мінометним обстрілом, зливою з «Градів» і «Смерчів». Лише на війні розумієш важливість досвіду участі в реальних бойових діях. Людина, група «спеців» рефлекторно правильно реагує на постріл, політ снаряда, ракети чи наближення міни. Кожен знає, що робити, куди падати, що шукати, коли продовжити рух, щоб успішно виконати завдання. Усі трималися плеча один одного. Ми свою місію виконали і вийшли з Дебальцевого з трьома пораненими в ноги та майже десятком тих, хто отримав легкі поранення верхніх кінцівок та тулуба. Всі 100% повернулися — оце результат, — розповів з гордістю Євген. — Я щоразу навожу такі приклади нинішнім мобілізованим під час тактико-спеціальних навчань. Кожного разу вони дедалі краще розуміють, що від ефективності їхніх дій залежать їхні життя.

СТУДЕНТ І АДВОКАТ...

Розвідник групи старший солдат Сергій Панасюк призваний до війська з Дніпропетровська. Йому лише 22 роки. Син офіцера і студент Інституту торгівлі і права імені Річарда Лазарського, що в Польщі. Торік він побував під обстрілом снайперів на Майдані в Києві. З першої хвилі мобілізації навесні 2014 року Сергій просився до війська. Тоді минало лише два роки відтоді, як він відслужив строкову. Та його не призвали не лише в першу, а й у другу і третю хвилі мобілізації, хоча Сергій ходив до військкомату, як на роботу.

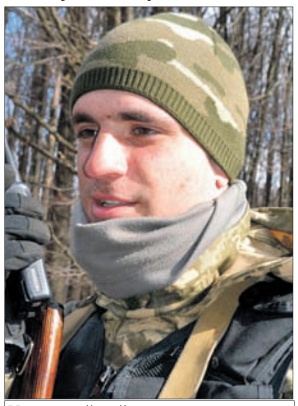

Старший солдат Сергій ПАНАСЮК

— Я був призваний у лютому 2015 року. Майже місяць проходив підготовку в навчальному центрі одного з підрозділів 93-ї механізованої бригади в смт Черкаському. По завершенні навчання попросився до полку спеціального призначення, — пригадує Сергій і каже, що нині зовсім не шкодує, що потрапив служити саме в елітну частину.

Заступник командира роти по роботі з особовим складом молодший лейтенант Андрій Тимошенко — киянин. Його батько і матір — офіцери СБУ, а дід дослужився навіть до генерала.

— Я юрист за освітою, до призову працював приватним адвокатом, закінчив факультет спеціальної адвокатської підготовки Академії адвокатури України у 2012 році й військову кафедру Національного університету ім. Шевченка у 2009 році, — пригадав Андрій. — Призвався до війська 20 січня. У грудні 2014-го приїздив із чотирма друзями в Хмельницький полк спецпризначення. Їх усіх взяли на посади контрактників, а для мене — офіцера — вакантної посади не було, сказали почекати. І ось нарешті… З 28 січня я майже два місяці провів у Військовому інституті КНУ імені Шевченка на спеціальних курсах для офіцерів по роботі з особовим складом, де, крім мене, проходили підготовку ще майже півтори сотні молодших лейтенантів.

Молодший лейтенант Андрій ТИМОШЕНКО

Командир загону майор Євген Ковальчук впевнений у своїх мобілізованих солдатах, сержантах і офіцерах. Він каже, що навчити розвідника непросто. Для цього треба щонайменше рік! Класний спеціаліст, інструктор має досконало опанувати понад 30 предметів бойової підготовки. За місяць чи три в повному обсязі освоїти цю науку дуже складно.

— Та найголовніше своє завдання — навчити їх вчитися, вдосконалюватись, рости у своїй майстерності — я виконав, — каже Євген. — Я впевнений на 100% у тих людях, що не перший рік прикривають мене і за котрих я відповідаю, як за себе. Так само я вірю, що більшість із цих хлопців чи дядьків свій обов'язок гідно виконають.

Андрій АГЄЄВ, Хмельницький

БЕЗ ПРАВА НА ПОМИЛКУ

«КОЖЕН ВИЇЗД НА РОЗМІНУВАННЯ, ПОТРІБНО СПРИЙМАТИ, ЯК ПЕРШИЙ»

Зі старшим інструктором Центру розмінування Збройних Сил України старшиною Сергієм Мельником ми познайомилися на одній із передових позицій у зоні АТО. Він тоді повертався із чергового бойового виїзду у складі розвідпідрозділу, проводячи інженерну розвідку визначеного району. Тоді на маршрутах групою саперів був знешкоджений вибуховий пристрій, знято кілька розтяжок, перевірені на замінування брід та міст.

Старшина Мельник є висококласним фахівцем із виявлення та знешкодження саморобних вибухових пристроїв. Цій небезпечній справі він присвятив близько десяти років свого життя. На правій руці він носить «браслет виживальника», сплетений власноруч із парашутної стропи, на металевій пластині якого викарбуваний надпис: «Без права на помилку»…

За плечима старшини — миротворча місія в Іраку та дві — в Афганістані. Ці закордонні відрядження були досить небезпечними, однак із зоною АТО, за словами Сергія, їх не порівняти.

— Не таємниця, що серед бойовиків чимало першокласних спеціалістів мінно-підривної справи, колишніх кадрових військових. А підготовкою нових займаються російські інструктори, — розповідає Сергій. — Це небезпечний противник, якого необхідно «прораховувати», думати, як він. При цьому самому бути майстром з розмінування вищого рівня.

За словами сапера, наприклад, в Афганістані терористи застосовували саморобні вибухові пристрої більш примітивної конструкції, ніж ті, які зараз використовують проросійські найманці. Це й не дивно, адже в них набагато кращі технічні можливості та професійний вишкіл. Годі й казати про обладнання з «російського військторгу».

— У сапера залізне правило: кожен виїзд на розмінування потрібно сприймати, як перший, — наголошує Сергій. — Людина швидко звикає до небезпечної обстановки. Разом із тим втрачається пильність та обережність. Проте робота із вибуховими пристроями промислового виробництва — одна, а із саморобними — зовсім інша річ.

ЛЮДЯМ НАШОГО ФАХУ НЕОБХІДНО ЗАВЖДИ ЗАЛИШАТИСЯ СПОКІЙНИМИ ТА УРІВНОВАЖЕНИМИ. НЕ СЛІД ЗАБУВАТИ І ПРО МІНИ-ПАСТКИ, ЯКІ СТАВЛЯТЬСЯ САМЕ ДЛЯ НАС — ДЛЯ САПЕРІВ

Неодноразово Сергій Миколайович працював зі своїми побратимами на передових позиціях, розчищав для наших підрозділів шляхи боєпостачання та відходу. Під час виконання таких завдань можна потрапити в засідку або зустрітися із ворогом. Це вимагає від саперів підвищеної пильності: їхня зброя завжди знята із запобіжника та готова до бою.

Одного разу, коли по українській позиції вдарили мінометним та артилерійським вогнем, старшина Мельник ледь встиг укритися в бліндажі. Обстріл був прицільним, снаряд влучив просто в захисну інженерну споруду. Однак перекрита щілина була сконструйована, як то кажуть, на совість, що дозволило врятувати життя нашим воїнам.

Щойно настала тиша, сапери повернулися до виконання своїх завдань, перевіряючи маршрути, знешкоджуючи розтяжки, протипіхотні та протитанкові міни тощо.

— Людям нашого фаху необхідно завжди залишатися спокійними та урівноваженими, — продовжує розповідати Сергій. — Не слід забувати і про міни-пастки, які ставляться саме для нас — для саперів. Тож знешкоджуючи розтяжку, треба бути готовим знайти поруч з нею й установлену протипіхотну міну. Також чимало наших саперів часто стикаються з використанням противником рибальського волосіння із закріпленими на кінцях гачками, які чіпляються за верхній одяг, приводячи в дію смертоносний механізм.

Загалом за свою небезпечну бойову службу старшина Сергій Мельник у складі групи розмінування виявив та знешкодив більше двох тисяч вибухонебезпечних предметів. У Центрі розмінування ЗС України у Кам'янці-Подільському та під час виконання завдань в зоні АТО він навчає молодих саперів, передає їм свій безцінний бойовий досвід, набутий за двадцятирічну службу. Важко порахувати, скільком людям врятував життя цей мужній чоловік, який чесно й сумлінно щодня виконує свою небезпечну роботу. Роботу без права на помилку.

Валентин ШЕВЧЕНКО, із зони АТО

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«НЕ БАЧУ ДЛЯ СЕБЕ ЖОДНОЇ ІНШОЇ ДОЛІ, КРІМ ОФІЦЕРСЬКОЇ»

…Весна, зазвичай така довгоочікувана й привітна, тут, на Донбасі, народжує нові тривоги. Вона загрожує замаскованими в зелені розтяжками, цілить із придорожніх кущів автоматними стволами бойовиків…

Учасник подій у зоні АТО молодший сержант Сергій Дмитришин пригадує, як торік неподалік Слов'янська, рухаючись у складі колони, його підрозділ потрапив у засідку. Під час обстрілу десантники мали надію тільки на свою професійну майстерність та вдачу. Швидко пересуваючись й долаючи вогневу пастку, «крилаті піхотинці» все ж таки дійшли до визначеного населеного пункту.

Третю добу молодшому командиру Дмитришину та його бойовим товаришам доводилося долати природні перешкоди, вести розвідку. Обережно рухаючись вкритими зеленню стежками, вони, здавалося, залишалися непоміченими навіть для птахів на гілках. За стежкою, що вела вниз, відкрилася погляду галявина, розділена невеликою річкою. Щоб не виявляти себе, вирішили заглибитися в «зеленку». Але, ще не перетнувши галявину, потрапили під вогонь бойовиків.

У той момент найскладнішим для молодшого сержанта Дмитришина було те, що він не знав, скільки ж російських найманців протистоїть його невеличкому підрозділу. Для Сергія це був лише другий бій, а для багатьох із його підлеглих запекла вогнева дуель стала бойовим хрещенням. Проте завдяки проведеній перед відправкою в зону АТО підготовці він був упевнений у кожному з хлопців, розумів їх з півслова.

— Учителі в мене, коли потрапив у десант, були справжніми професіоналами, — згадує Сергій. — Капітан Олег Бутницький, старші лейтенанти Михайло Яценко й Дмитро Пилипчук. Доля кожного з цих офіцерів заслуговує окремої розповіді.

Згадуючи їхні поради, Сергій Дмитришин, навіть коли отримав важке поранення, підтримував свій колектив, ризикуючи власним життям.

Переховуючись за складками місцевості, він пересувався від одного підлеглого до іншого, даючи необхідні вказівки. Повідомивши свої координати, воїни-десантники очікували на підтримку. Так і вийшло: хвилин через 15 по «зеленці» запрацювали наші міномети. Вогонь бойовиків ставав дедалі менш інтенсивним.

Ще за декілька хвилин з повітря надали свою вогневу підтримку гвинтокрили. Це стало останнім аргументом, що змусив російських найманців відступити.

Пізніше при огляді «зеленки» десантники виявили цілий арсенал зброї, боєприпаси, продовольство і речове майно, медикаменти, документи. В той день зникла ще одна база бойовиків, що сіють смерть і розруху на Донбасі.

Відтоді минув майже рік. Після лікування Сергій повернувся до строю. За цей час він із бойовими побратимами встигли здійснити тридцять бойових виїздів.

Війна загартувала нашого героя. Вона дала йому безцінний для військової людини досвід бойових дій. Тільки бій — неупереджений екзаменатор — може визначити професіоналізм воїна. Випробування війною Дмитришин витримав з честю. Свідченням того є чимала кількість виконаних складних і небезпечних завдань й нагорода — орден «За мужність» III ступеня.

Але головною заслугою стали збережені в боях життя багатьох підлеглих. Його командирська завбачливість не один раз робила офіцера наче янголом-охоронцем для молодих воїнів-десантників.

Можливо, саме тому життєвий вибір, перевірений часом і цілою низкою важких випробувань, Сергій зробив раз і назавжди.

— Не бачу для себе жодної іншої долі, крім офіцерської, — без вагань каже Сергій. Обов'язково навчатимусь на факультеті високомобільних військ та розвідки Військової академії в Одесі. — Тримати марку «крилатих» піхотинців — значить бути першим.

І молодшому сержанту Дмитришину це вдається. Хоча за віком наш герой не тягне на батька нинішніх своїх підлеглих — занадто молодий, але саме про таких у військах говорять — справжній командир, який на війні не ховається за спини бійців, береже їх від смерті в жорстоких боях. Береже і тепер, оскільки вчить військовій справі з урахуванням досвіду, оплаченого кров'ю.

Сергій ДАНИЛЕНКО, із зони АТО

АРСЕНАЛ АГРЕСОРА

РОСІЙСЬКИЙ «ВОЄНТОРГ» НА ДОНБАСІ

Той факт, що бойовики терористичних угрупувань, які сьогодні оперують на Сході нашої країни, озброєні важкою армійською бойовою технікою, нині навряд чи когось здивує. Добре відомі також і шляхи, якими вона потрапляє до їхніх рук — це на повну потужність працює так званий путінський «воєнторг». Танки, бронемашини, артилерія різних калібрів та типів, сучасне радіоелектронне обладнання, безпілотні розвідувальні комплекси, сучасне піхотне озброєння та спорядження, — це та багато іншого суцільним потоком постачається сусідньою державою для потреб бойовиків. Тож було б доречним більш детально придивитися до того, чим сьогодні озброєний агресор. Адже знання зброї ворога безсумнівно може допомогти нашим військовослужбовцям у пошуку шляхів ефективної боротьби з ним…

Вогонь веде Tornado-Г

БРОНЬОВАНІ КУЛАКИ ТЕРОРИСТІВ

Крім того, останім часом в розпорядженні російсько-терористичних формувань з'являється все більше нових та модернізованих зразків. Потік уже російської розробки та виробництва сучасної зброї, що надходить на Донбас до терористів, збільшується. Саме на ній і зупинимося більш детально…

Основою ударних сил терористичних угрупувань на Донбасі є формування, що мають на озброєні бронетанкову техніку. На першому етапі агресії нинішній кремлівський режим постачав своїм адептам переважно танки типу Т-64 різних модифікацій. З міркувань «маскування» своєї допомоги терористам керівництво Російської Федерації використовувало саме цей тип танка (до речі, давно знятий з озброєння в самій Росії), добре знаючи, що саме він є основним бойовим танком Збройних Сил України. Але настав час, коли добре відомі в Україні харківські «шістдесятчетвірки» скінчилися на російських базах зберігання бронетанкового озброєння. Навіть більше — зіткнувшись на полі бою з останніми українськими варіантами модернізації цього танку, наприклад Т-64 БМ «Булат», які мали достатньо вагомі переваги перед старими зразками цього типу танка, російське командування дійшло висновку, що пора пускати в бій щось сучасніше. Так, на Донбасі масово з'явилися модернізовані російські танки Т-72 (Т-72БА та Т-72Б3). Першим випадком масового застосування танків цього типу стали бої в районі Дебальцевого за участю військовиків 5-ї танкової бригади та Кантемирівської дивізії ЗС РФ, а згодом були зафіксовані й декілька одиниць танків Т-90 (які по суті є варіантом глибокої модернізації того ж таки Т-72). На відомих в Україні основних характеристиках Т-72 та особливостях його конструкції зупинятися не буду. А ось про особливості саме Т-72Б3 та Т-90 розповімо, адже саме вони можуть у майбутньому скласти основу танкових сил бойовиків.

Т-72Б3 (2011) — модернізована версія Т-72, почав поставлятися в збройні сили Російської Федерації в 2012 році. На танку встановлена новітня СУВ, а також система ЗДЗ «Контакт-5», двигун В-84–1 потужністю 840 к.с., ЦБО, багатоканальний приціл «Сосна-У», датчик вітру, новітні засоби зв'язку, вдосконалений стабілізатор озброєння і комплекс захисту від зброї масового ураження (в ході боїв за участю цього типу танка українські танкісти відзначали значну відстань — до 2000 метрів, з якої ці танки могли вночі вести вогонь новими боєприпасами типу «Свінець-1\2» завдяки наявності тепловізійного каналу в прицілі «Сосна-У» та автомата супроводження цілі АСЦ). ***Доопрацьовано автомат заряджання гармати під нові боєприпаси і вдосконалена ходова частина, що отримала гусеничні стрічки з паралельним шарніром. З 2014 року на останню модифікацію Т-72Б3 встановлюють двигун потужністю в 1130 к.с.***

Т-90А/Т-90 «Володимир» — російський основний бойовий танк. Створений в кінці 1980-х — початку 1990-х років як глибока модернізація танка Т-72Б під назвою «Т-72Б удосконалений», проте в 1992 році був прийнятий на озброєння вже під індексом Т-90. У 2004–2006 році танк був істотно модернізований і відновилося його виробництво для ЗС Росії під індексом Т-90А. Було випущено 32 танки Т-90А (зразка 2004 року) і 337 танків Т-90А (зразка 2006 року), зокрема понад 50 Т-90АК з 2004 по 2011 рр. У 2005 році Т-90А був офіційно прийнятий на озброєння ЗС Росії. Т-90А — модернізована версія Т-90 (спочатку «об'єкт 188А1»), що надійшла у виробництво з 2004 року, має низку важливих удосконалень:

Нові російські снаряди «Краснопіль» вже зафіксовані на Донбасі

в якості нічного прицілу встановлений тепловізор «Буран-М» на модифікації 2004 року, згодом на модифікації 2006 почали встановлювати більш сучасний французький тепловізор другого покоління «ЕССА» з матрицею «Catherine FC», стабілізований у двох площинах, інтегрований з основним прицілом і його дальномірним каналом, що дозволило збільшити дальність нічного бачення з 1800 до 4000 м (це достатньо вагомо відчули на собі українські військовослужбовці саме в боях у районі Дебальцевого);

колишня лита башта танку замінена на посилену зварену з габаритом лобових деталей до 950 мм, що значно збільшило її стійкість зокрема проти так званих «тандемних боєприпасів» та кумулятивних снарядів;

замість 840-сильного двигуна встановлений 1000-сильний дизель В-92С2, була передбачена можливість установки на танк 1200-сильного дизеля В-99;

замінений стабілізатор гармати, що вдвічі підвищило швидкість наведення і поліпшило точність стрільби з ходу.

За офіційними даними, станом на початок 2012 року загальний випуск Т-90 і його модифікацій для Збройних Сил Росії склав близько 500 танків. До речі, саме ці танки вперше були помічені в боях за Іловайськ літом минулого року, а також на марші в районі північніше Луганська.

Знищений російський Т-72Б3 в районі Іловайська

АРТИЛЕРІЯ ТЕРОРУ

В артилерійських системах, які активно використовують бойовики, можна зустріти досить значне різноманіття типів, видів та калібрів. Основу артилерійського парку терористів складають добре відомі в Україні системи типу Д-20, Д-30, «Мста-Б», САУ 2С1 «Гвоздика», 2С3 «Акация», «Мста-С», реактивні системи залпового вогню (РСЗВ) типу БМ-21 «Град», БМ-27 «Ураган» та БМ-30 «Смерч».

Однак і тут не обійшлося без новинок російського ВПК, які нинішній правлячий у Росії режим передав терористам до рук заради ескалації та розростання конфлікту на Сході нашої країни, внаслідок чого відбулося різке збільшення бойових можливостей формувань бойовиків. Я маю на увазі нові РСЗВ серії «Торнадо» та нові боєприпаси для 152-мм САУ «Мста-С» та гармат «Мста-Б».

Нині в розпорядженні терористів завдяки зусиллям путінського «воєнторгу» з'явилися РСЗВ сімейства «Торнадо» обох типів («Торнадо-Г» та «Торнадо-С»). Саме з установок одного із них у ході конфлікту був нанесений вогневий удар по Краматорську та місцевому аеродрому.

Торнадо-Г — російська модернізована реактивна система залпового вогню. Створена на базі РСЗВ 9К51 «Град». У липні 2012 року перші РСЗВ «Торнадо-Г» надійшли на озброєння мотострілкових формувань СВ збройних сил Російської Федерації. У 2013 році система 9К51М завершила державні випробування й була офіційно прийнята на озброєння Російської Федерації, хоча до цього моменту керівництво МО РФ завзято відхрещувалося від «прийняття на озброєння» цієї системи.

До складу РСЗО 9К51М входить нова модернізована бойова машина БМ-21, старі й нові типи 122-мм реактивних снарядів, а також КСАУ «Капустник-БМ». У кабіні бойової машини розміщено обладнання дистанційної установки й автоматизована система управління вогнем. Автоматизована система наведення дозволяє вести вогонь без топогеодезичної підготовки та здійснювати наведення пакета з направляючими без виходу екіпажу з кабіни. На спеціальному відеомоніторі в автоматизованому режимі відображається інформація про маршрут прямування та положення пакету направляючих. Екіпаж машини зменшено з 3 до 2 осіб, час розгортання на непідготовленій бойової позиції зменшено до 6 хвилин, а на підготовленій — до 1 хвилини. Бойові можливості нової системи були розширені за рахунок нових реактивних боєприпасів. У номенклатуру увійшли касетні снаряди з головною частиною, що здатна відокремлюватися під час наближення до цілі, й кумулятивними бойовими елементами, які здатні індивідуально самонаводитись на цілі.

Слід наголосити, що для нової РСЗВ розроблено цілу «лінійку» нових боєприпасів, включаючи так звані «антибліндажні» снаряди, здатні вражати навіть заглиблені укриття противника та знищувати його інженерні споруди. Використання бойовиками цих боєприпасів неодноразово фіксували українські військовослужбовці на Луганському напрямку в ході обстрілів своїх передових позицій. ***Максимальна дальність дії системи — до 100 км.***

Торнадо-С — модернізована РСЗВ 9К58 «Смерч». Система включає в себе модернізовану бойову машину, оснащену новітньою автоматизованою системою управління та наведення вогню й нові керовані та некеровані реактивні снаряди калібру 300 мм з максимальною дальністю польоту до 120–150 км. Бойова ефективність РСЗВ 9К515 Торнадо-С перевищує свого попередника РСЗВ «Смерч» в тричі.

Ця реактивна система залпового вогню забезпечена супутниковою системою наведення, а її реактивні снаряди мають більш потужну бойову частину (БЧ) ніж попередниця РСЗВ «Смерч». Крім того, кожен снаряд може коригувати свою траєкторію польоту. Снаряди мають касетну головну частину, споряджену осколковими, кумулятивними й самонавідними бойовими елементами або спеціальними протитанковими мінами.

Терористи також застосовують нові боєприпаси для 152-мм САУ «Мста-С» та гармат «Мста-Б», бойові якості яких достатньо потужні.

Зараз для неї вже розроблені снаряди із коректуванням «Сантиметр» і «Краснопіль» для ураження бронетанкової техніки в місцях зосередження, пускових установок ракетних комплексів противника, довготривалих оборонних споруд, мостів та переправ, а також модернізовані керовані снаряди «Краснопіль-М1» зі збільшеною дальністю стрільби і зменшеними масогабаритними характеристиками, завдяки чому снаряди «Краснопіль-М1» можливо додатково розміщувати в штатних боєукладках САУ без зменшення основного боєкомплекту.

Підготував
Костянтин МАШОВЕЦЬ,
«Народна армія»

(Далі буде)

ДЕЩО З ПРИВОДУ

НОВІ ДІТИ ВІЙНИ, НОВІ ПРОБЛЕМИ

Нові реалії сьогодення, пов'язані з війною на Донбасі, породили біль, трагедії, злами долі тисяч малолітніх громадян України. На їхнє життя вже випали такі випробування, які й дорослим важко долати. Загибель рідних та близьких, дні та ночі, проведені в підвалах під обстрілами артилерії, зливою вогню з «Градів», забута дорога до школи — все це вже понад рік стало ознакою життя дітей війни на Донбасі.

Як раділи їхній появі на світ ті щасливі батьки, які дали життя синочкам і донечкам вже за часів незалежності України! Вони не могли уявити, що доля приготувала для них випробовування лихоліттям війни, яким колись піддавалися дідусі та бабусі в роки Другої світової. Як особисте горе сприймаю все, що пережили і переживають діти на Донбасі. А також негаразди тих, хто був вимушений разом із батьками покинути охоплений війною регіон і тепер долає труднощі переселенського життя. А таких уже сотні тисяч. Їхні долі стали не лише болем батьків, а й проблемою державного рівня.

Я належу до покоління, яке називають дітьми війни. У моїй метриці про народження записано місто Ірміне, що в Луганській області. У далекому 1933 році, рятуючись від голоду, мати покинула село Веселий Кут, що на Київщині, і з подругою Мотрею поїхала на Донбас. Після закінчення курсів працювала машиністом підземного електровоза на одній із шахт. Якось кілька вагонеток зійшли із рейок. Батько допоміг заплаканій і знесиленій спробами ліквідувати цю аварію дівчині. Отак і познайомилися, а незабаром і одружилися.

Коли гітлерівці окупували це шахтарське місто, мати пішки з трьома дітьми вирушила у зворотну дорогу до рідного села. А це понад 700 кілометрів. Пізніше вона розповіла нам багато подробиць про цю одіссею: як ми голодували, мерзли, хворіли на тому шляху. Довго добиралися додому, але мати зберегла нас.

У КОЖНОГО ТРЕТЬОГО МОГО ОДНОКЛАСНИКА БАТЬКИ ЗАГИНУЛИ

Вдивляюся в обличчя на фото, зробленому з нагоди вступу до першого класу. Якісь сумні очі в більшості з них. Мабуть, тому, що майже в кожного третього з них батько загинув на війні. І йшли вони в життя, не знаючи татусевої ласки, потиску теплої та сильної руки, слова підтримки. Ганна Сидоренко, Алла Малкова, Олександр Жульов... Я пам'ятаю, як вони заздрили тим із нас, хто мав батька. І не лише тому, що вони були обділені матеріально (жилося їм значно важче, ніж нам). Насамперед їм не вистачало батьківської турботи. І не відчуваючи її, вони покладалися лише на себе. Може тому навчалися на «відмінно», закінчили інститути, стали інженерами, агрономами, офіцерами.

Діти Другої світової майже не мали дитинства. Ще до школи вони пройшли перші трудові університети: збирали колоски на колгоспних ланах, пухли від голоду в 1947 році, вчилися писати при каганцях на шпальтах газет. А ласощами вважали пасльони та калачики, що росли на узбіччі доріг.

Того дня, приборкавши такими «дарами природи» відчуття голоду, повернувся додому й побачив велику коробку в яскравій упаковці з незнайомими літерами на ній. Батько, перехопивши здивований погляд, пояснив:

— На шахті роздавали посилки з гуманітарною допомогою, яку надали американці.

Хто вони, де мешкають, я, звичайно, тоді ще не знав і сприймав їх як персонажів казок, що вечорами нам розповідала сусідка. А коли батько розпакував заморський подарунок, ми принишкли, побачивши дивовижні речі: галети, какао, шоколад, порошок для виготовлення лимонаду...

Знаю, що порівняно більші випробування і труднощі випали на долю десяти-п'ятнадцятирічних синів полків, юнг, малолітніх партизанів, підпільників. Мобілізовані за покликом дитячого серця, сповненого ненависті до фашистів, вони нарівні з дорослими наближали нашу перемогу. Як і ті діти, що на заводах та фабриках виготовляли для своїх батьків зброю, на полях ростили хліб. Зважаючи на всі випробування, які випали на їхню долю в роки війни, у листопаді 2004 року Верховна Рада України ухвалила Закон «Про соціальний захист дітей війни». Його дія поширюється на тих громадян, яким на момент закінчення Другої світової війни — 2 вересня 1945 року не виповнилося 18 років. Відповідно до цього законодавчого акта ці вже дорослі люди отримали низку пільг, зокрема на сплату комунальних послуг, безкоштовний проїзд громадським транспортом, доплату до пенсій на рівні учасників війни тощо. Знаю багатьох людей, які доволі скептично сприйняли цей закон. Бо розуміли весь рівень його популізму. Адже держава не мала коштів для забезпечення пільгами в повному обсязі кількох мільйонів громадян. Отже, можна стверджувати, що таким нормативним актом навряд чи вдасться вирішити всі проблеми нових дітей війни, яка ведеться на Сході України. Бо, як-то кажуть, нові часи, нові військові конфлікти потребують нових підходів до вирішення багатьох питань сьогодення. Зокрема надання допомоги юним громадянам України, чиї життя вже опалило воєнне лихоліття.

ОДНИМ ІЗ БЛАГОДІЙНИХ ФОНДІВ ВЖЕ ПІДГОТОВЛЕНО 300 ФАХІВЦІВ ІЗ НАДАННЯ КВАЛІФІКОВАНОЇ ДОПОМОГИ ПОСТРАЖДАЛИМ ВНАСЛІДОК ВОЄННИХ ДІЙ. ЛЕКТОРАМИ ЗАПРОСИЛИ СПЕЦІАЛІСТІВ З ІЗРАЇЛЮ

ПОВЕРНУТИ РАДІСТЬ ДИТИНСТВА

Керівництво держави, Міністерство оборони України вживають додаткових заходів щодо посилення турботи про захисників України, членів їхніх сімей. Так, у березні 2015 року набув чинності Указ Президента України «Про додаткові заходи щодо соціального захисту учасників антитерористичної операції». Уряду поставлено завдання невідкладно вирішити питання щодо покладання на регіональні й місцеві центри соціальних служб для сім'ї та молоді завдань з організації надання допомоги сім'ям учасників антитерористичної операції. Зокрема провести соціальне інспектування таких сімей з метою вивчення їхніх потреб та визначення видів соціальної допомоги. Передбачається психолого-педагогічний супровід дітей шкільного віку із сімей учасників антитерористичної операції, запровадження в регіонах роботи телефонних «гарячий» ліній для надання консультаційної допомоги захисникам України та членам їхніх сімей, соціальних та медичних послуг з виїздом на місце проживання.

Фахівці з питань захисту прав дітей війни, їхньої психологічної реабілітації виступають за створення на державному рівні координаційного інформаційного центру. Вони пропонують під його егідою об'єднати шкільні й позашкільні освітні заклади, благодійні організації з метою лікування постраждалих наших юних громадян від наслідків психологічних стресів. У цьому плані заслуговує на увагу досвід тих країн світу, де вже створені спеціальні служби з питань опікування такими дітьми. Їхні фахівці не лише ведуть облік, а й вивчають життєдіяльність малолітніх, ефективність запропонованих варіантів психологічної допомоги.

У нас, на жаль, поки що бракує спеціалістів, яких можна було б залучити до такої роботи. Але вже вживаються заходи щодо створення кадрового потенціалу. Так, одним із благодійних фондів вже підготовлено 300 фахівців із надання кваліфікованої допомоги постраждалим внаслідок воєнних дій. Лекторами запросили спеціалістів з Ізраїлю, а також тих, хто лікував психіку дітей, які побували заручниками в бандитів, під обстрілами. Розпочав готувати спеціалістів із реабілітації дітей війни, переселенців з Донбасу «Харківський центр волонтерів». Тут навчають не лише основ психології, а й арт-терапії. Як відомо, мистецтво добре лікує душевні травми. Тому керівники центру активно співпрацюють з місцевим волонтерським театром «Шляхом добра».

Звісно, нам потрібно значно більше таких центрів, закладів культури та мистецтва, в яких малеча б поверталася у втрачене через війну дитинство.

Сьогодні в Україні з'явилося нове покоління учасників війни і дітей, які постраждали від неї. На порядку денному постали старі-нові проблеми, пов'язанні з додатковими заходами щодо посилення соціального захисту учасників антитерористичної операції, тих дітей, які постраждали від війни на Донбасі. Як же хочеться сподіватися, що це вже будуть останні жертви воєнного конфлікту в історії й на теренах України!

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

ТВОРЧИЙ КОНКУРС

«ЧОМУ Я ПОВАЖАЮ ПРОФЕСІЮ ВІЙСЬКОВОГО»

Майже п'ять тисяч школярів з Луганської області стали учасниками першого обласного літературно-художнього конкурсу «Чому я поважаю професію військового». Діти малювали, складали вірші, створювали презентації, готували нариси до стінгазети, знімали відеосюжети, писали твори-роздуми на військово-патріотичну тематику.

— У цьому творчому змаганні не було переможених. Усі його учасники — переможці! — зазначив під час церемонії нагородження засновник конкурсу президент ГО «Громадянський корпус» Роман Солодкий. — Деякі твори надійшли від дітей, які вже зазнали особистих втрат — втратили або були змушені розлучитися з близькими, втратили житло або не можуть туди повернутися. Від їхніх емоційних робіт з'являлися сльози на очах!

Інф. «НА»

«Носити мундир неважко, а от бути військовим за покликанням — справа не з легких. Така людина повинна бути доброю та чесною, справедливою та сильною духом. Життя військового сповнене стресів та емоційних потрясінь. Адже ситуації, в яких вони опиняються, бувають різними, і їм, як і всім людям у світі, нелегко бачити горе та страждання інших. А уявіть собі, що відбувається в душі того, хто бачив смерть? Чия б вона не була: товариша, колеги або звичайної людини. Тут навіть незламному стане тяжко, а військовий, окрім того, буде відчувати провину за те, що не запобіг втратам.

Бути військовим — означає терпіти різні негаразди. Хтось залишає вдома батьків, хтось кохану, хтось дружину з дітьми. Вони не можуть відмовитися або оскаржити наказ командира. Для них служити своїй країні — найвищий обов'язок.

Справжній військовий повинен бути патріотом своєї країни. У деяких ситуаціях це може бути нелегко, адже часом постає питання вибору: виконати обов'язок перед Батьківщиною або відсторонитися і рятувати себе та родину. На мою думку, якщо людина обрала таку професію, то для неї обов'язок перед державою має бути на першому місці. Ось чому можна вважати, що військовослужбовець — це покликання, бо чесноти для цієї роботи потрібно мати в крові.

І врешті-решт військовослужбовець — це людина, що має честь. Не лише гідність, а саме честь. Це те, що змушує його виконувати обов'язки, взірцево поводитись і гордо нести звання захисника своєї країни.

Професія військового — одна з найпочесніших у світі. Ці люди стоять на варті миру та спокою. Разом із витривалістю та незламністю вони несуть у своєму серці добро, патріотизм та чесність, що змушує усіх людей із повагою ставитися до них. Тому кожному з нас потрібно рівнятися на них».

Ольга ГОНЧАРОВА,
учениця 10-го класу
Лиманської ЗОШ І–ІІІ ступенів,
Луганська область

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ З ФУТБОЛУ

ЧОТИРНАДЦЯТЕ «ЗОЛОТО» «ДИНАМО»

Автор «золотого» гола Домагой ВІДА

Київське «Динамо» за два тури до завершення чемпіонату здобуло титул чемпіона України, обігравши дніпропетровський «Дніпро» з мінімальним рахунком 1:0.

До цього чемпіонства кияни йшли довгі п'ять років. Останній раз золоті медалі в Київ привозив Юрій Сьомін ще 2009 року. Потім були зміни тренерів, ротації гравців, гучні обіцянки і тихі виправдовування. Зрозуміло, що для такого клубу, як «Динамо» будь-яке місце в чемпіонаті, окрім першого, є провалом.

«Динамо» зразка 2015 року беззаперечно є найсильнішим клубом української футбольної першості. Турнірну дистанцію кияни пройшли без жодної поразки, лише п'ять матчів зігравши внічию. Відрив від головного конкурента — донецького «Шахтаря», який посідає другу сходинку, становить 7 очок. Проте найголовніше, з чим потрібно привітати прихильників столичного клубу, — киянам нарешті вдалося знайти свого тренера. Сергій Ребров став тією рятівною соломинкою, що допомогла врятувати «Динамо» від стрімкого перетворення з флагмана на міцного середняка. Саме Реброву вдалося створити бойовий колектив зі славетним «динамівським» характером та позбавитися залежності від легіонерів. Конкуренція і здоровий мікроклімат у клубі принесли відповідні результати. Вочевидь, що Ребров готує команду на перспективу, тож, на думку багатьох, основні перемоги в киян ще попереду. А поки що — із заслуженою і такою потрібною перемогою тебе, київське «Динамо»! До речі, керівництво клубу не приховує своїх кубкових амбіцій, адже в киян є непогані шанси покласти золоті медалі в Кубок України.

Що стосується долі срібних та бронзових нагород чемпіонату, то скоріш за все «срібло» здобуде донецький «Шахтар», який випереджає дніпропетровський «Дніпро» на п'ять пунктів. З огляду на те, що «дніпряни» зосереджені на фіналі Ліги Європи, саме шанси «гірників» виглядають найбільш реальними.

Якщо ж загалом оцінювати турнірне положення команд крізь призму виступів у єврокубкових турнірах, то на сьогодні Україна має всі шанси наступного року бути представленою в Лізі чемпіонів трьома командами. «Динамо» як чемпіон країни відразу проходить до групової стадії, «Шахтар» як срібний призер братиме участь з кваліфікаційного раунду, а «Дніпро» в разі перемоги в фіналі Ліги Європи, братиме участь як мінімум зі стадії плей-оф. Отже, за наступні два тижні все визначиться.

Інф. «НА»

ПІДТРИМКА БІЙЦІВ АТО

«ХЛОПЦІ, ТРИМАЙТЕСЯ! МИ З ВАМИ!»

Ярослава та Олеся Гурбики — активні волонтерки, патріотки, журналістки. Допомагають фронту, виступаючи у спортивно-хореографічному ансамблі «Візінова». Сьогодні вони звертаються до кожного з бійців, знаючи, як важливо почути, що їх пам'ятають:

«Дорогі наші, відважні, сильні й мужні захисники!

Ми безмежно вдячні кожному з вас за мирне небо над головою та рідну землю під ногами! Ви щохвилини ризикуєте життям і здоров'ям за кожного з нас і за вільне майбутнє нашої славної Батьківщини!

Ми пишаємося тим, що належимо до такої великої української нації! Вольової і єдиної! А ви — її цвіт, який всьому світові довів, що ворог не посміє втоптувати в землю наші права і свободу в рідній країні. Україна має ким пишатися, бо є кому її відстояти та захистити! Ви — справжні герої! Реальні герої, а не вигадані в казках, фільмах, виставах чи деінде. Вашим героїзмом захоплюється не лише Батьківщина, а й світ!

Дякуємо кожному із вас за витривалість і терплячість! Хоч там, далеко на війні, в холодних землянках і окопах, ви все одно близько в наших думках, серцях і молитвах!

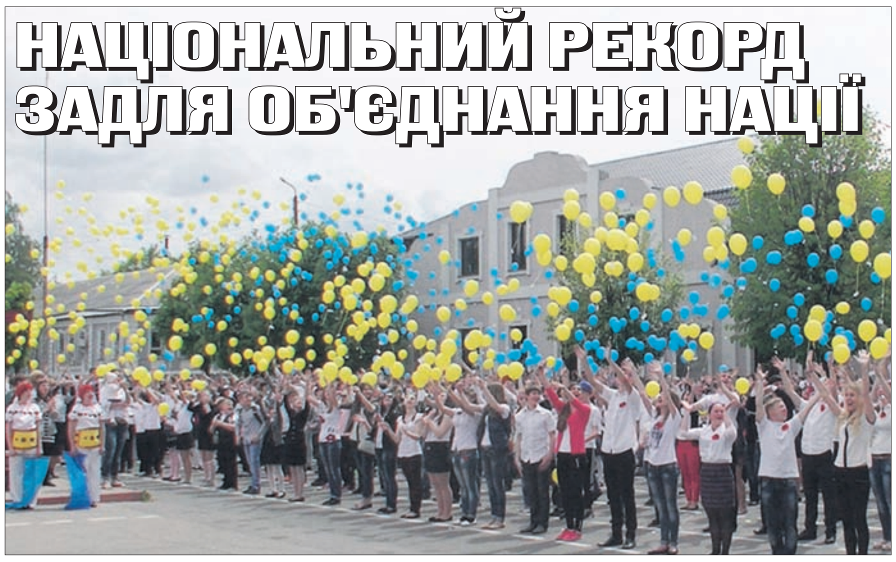
Сьогодні в нас на всіх одна єдина мрія! Про мир! Впевненість у тому, що він обов'язково і вже зовсім скоро настане, дасте країні ви — її захисники! Нехай береже вас Бог! Матір Божа охороняє! Янголи охоронці хай постійно будуть на варті вашого захисту! Ви нам дуже потрібні! Кожного з вас дуже чекають і люблять вдома!

Хлопці, тримайтеся! Ми з вами!»

Ярослава та Олеся ГУРБИКИ, Київ

ПАТРІОТИ УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ РЕКОРД ЗАДЛЯ ОБ'ЄДНАННЯ НАЦІЇ

Місто Старобільськ на Луганщині — один з небагатьох острівців миру і стабільності у прифронтовій зоні. За декілька десятків кілометрів звідси регулярно відбуваються обстріли. Проросійські бойовики часто гатять не лише по позиціях української армії, але й по мирних кварталах. В місті працюють школи, лікарні, магазини, а по вулицях без остраху ходять молоді жінки та бавляться діти, та відлуння близьких бойових дій усе ж відчувається. Військовослужбовці сил АТО пильно несуть службу на визначених об'єктах, на вулицях патрулі, зустрічається й військова техніка. Однак…тут усе ж мир!

Це дуже цінують місцеві мешканці, які нещодавно змогли зібратися на центральному майдані Старобільська. Саме тут учні шкіл міста та району провели флешмоб: одночасний запуск кольорових повітряних кульок із побажаннями миру та злагоди усім українцям.

У цьому заході взяли участь рівно тисяча дітлахів, а в небо здійнялось 1980 кульок кольору українського прапора. Дійство було офіційно зафіксовано представником Національного реєстру рекордів України Ланою Вєтровою.

Юні старобільчани писали листи-побажання не тільки самі. Вони отримували листи від своїх однолітків з міст-побратимів: Хмельницького та Ковеля, інших населених пунктів Західної України. Усього — близько 3000 послань.

Заступник керівника сектору «А» сил АТО по роботі з особовим складом полковник Віталій Челбін також прокоментував подію: «Те, що ми побачили сьогодні, вкотре підтверджує, що майбутнє нашої країни — за молодим поколінням. Вони самі обирають, із ким спілкуватись, якою мовою говорити та яке майбутнє вони бачать для себе. А наше завдання — передати їм оновлену та вільну Батьківщину».

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ, із зони АТО

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20197
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 41113

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.